

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Symfonie Capital Advisors s.r.o.**, IČO 27369552,
sídlem Olšanská 2643/1a, Praha 3,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 10. 2. 2020, č. j. 5879/20/5100-41452-706053,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala u Krajského soudu v Praze dne 7. 2. 2020 žalobu (nejasné podání), kterou dne 11. 2. 2020 doplnila. Podání žalobkyně označila jako žádost o vydání předběžného opatření a správní žalobu proti rozhodnutí. Na výzvu soudu ze dne 2. 3. 2020, č. j. 43 Na 1/2020-21, odstranila vady žaloby a specifikovala, že se domáhá zrušení sdělení žalovaného k podnětu na přezkoumání rozhodnutí ze dne 10. 2. 2020, č. j. 5879/20/5100-41452-706053, a vydání předběžného opatření, „že *minimálně FU nesmí vymáhat a musí povolit splátkový kalendář*“. Žalobkyně k žalobě i jejímu doplnění připojila řadu příloh včetně napadeného sdělení. Nadto ve svých podáních vylicila dosavadní průběh řízení ve věci (prominutí) pokuty za nepodání kontrolního hlášení včetně souvisejícího řízení ve věci její žádosti o splátkový kalendář (o posečkání příslušenství daně).
2. Z napadeného sdělení žalovaného plyne, že žalovaný posoudil podání žalobkyně ze dne 18. 11. 2019 jako podnět k přezkoumání rozhodnutí ve věci prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení ze dne 14. 11. 2019, č. j. 8497345/19/2003-52522-105438, který shledal podle § 121 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nedůvodným.
3. Soud se zabýval tím, zda je podaná žaloba přípustná (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 311/2016-58). Dospěl přitom k závěru, že nikoliv.
4. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřípustný.
5. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají,

mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

6. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
7. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Rozhodnutími je zde třeba rozumět rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005-125).
8. Soud předesílá, že správní soudnictví slouží primárně k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoliv k ochraně objektivního práva. Soudní řád správní je „*svojí povahou ,obránnou‘ normou. Není normou ,kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86). Rozhodnutí správního orgánu tak může zásadně napadnout pouze ten, do jehož veřejných subjektivních práv bylo zasaženo. Pouze v zákonem stanovených případech tak mohou učinit další subjekty hájící veřejný zájem, a to za splnění zákonem daných podmínek.
9. Nejvyšší správní soud se k povaze přezkumného řízení a jeho vlivu na právní sféru účastníka vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 98/2018-52. Z jeho závěrů soud dovozuje, že přezkumné řízení dle daňového řádu, k němuž dala žalobkyně podnět, je dozorčí prostředek nápravy rozhodnutí správce daně, a na jeho zahájení tak není právní nárok. Proto pokud neexistuje veřejné subjektivní právo na zahájení přezkumného řízení, není již z povahy věci možné, aby nenařízením přezkoumání rozhodnutí bylo zasaženo do práv žalobkyně.
10. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že „*[ú]prava přezkumného řízení v daňovém řádu je svojí povahou (dozorčí funkce) shodná s tou, která byla v zákoně o správě daní a poplatků, stejně tak i s tou, která je ve správním řádu.*“ Zde Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 19. 12. 2006, č. j. 1 Afs 56/2004-114 (č. 1113/2007 Sb. NSS) a stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS-St 12/2000. Z této judikatury vyplývá, že „*přezkoumávání daňových rozhodnutí není oprávněným prostředkem, ale nápravným prostředkem správního dozoru. [...] neužil-li správní orgán své dozorčí oprávnění, nijak tím nevsáhl do subjektivního práva účastníka řízení (ani kohokoli jiného, kdo podnět k výkonu dozoru případně podal), protože tu žádné subjektivní právo na výkon dozorčího oprávnění není*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, č. j. 1 Afs 56/2004-114). Tyto závěry se uplatní i v projednávané věci.
11. Sdělení žalovaného je svou povahou pouhým oznámením, že příslušný správce daně přezkumné řízení jako prostředek dozorčího práva nenařídí a že původní stav ve věci rozhodnuté správcem daně v posledním stupni zůstává nedotčen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71). Tímto sdělením

nemůže být s ohledem na charakter přezkumného řízení právní sféra žalobkyně ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 2 s. ř. s. jakkoliv dotčena, a toto sdělení tak nepředstavuje rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

12. Soud proto žalobu jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. a § 65 odst. 1 s. ř. s. odmítl.
13. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. výrokem II tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť byla žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. března 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu